

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 8.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 8 słowa) 40 gr.

Rok III.

Nr. 36.

Kraków, czwartek 13 lutego 1941 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączona zostanie znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł., w odnośnym do domu 5 Zł. Na prowincję dopłata porta. Konto czekowe: Warszawa 658.

Evakuacja południowej Anglii.

Eastborne i Worthing opustoszały.

Sztokholm, 12 lutego. Wszystkie szosy na południowym i południowo-wschodnim wybrzeżu Anglii są pełne samochodów, obciążonych materacami, sprzętami domowymi, wózkami dziecięcymi i pościelą. Samochody zdążają częściowo ku północy i zachodowi, po części jednak również ku wschodowi.

Masową tę ucieczkę spowodowały ponowne ostrzeżenia o możliwości inwazji niemieckiej. Wśród uciekających jest wiele rodzin, które ewakuowane zostały jeszcze ub. lata, później jednak stopniowo wracały do swych pierwotnych siedzib. Obecnie udają się one po raz drugi drogą w nieznaną. Jak donosi londyński przedstawiciel

„Nya Dagligt Allehanda“ z Folkestone zostały w ciągu lata ewakuowane 2/3 ludności, z czego 5.000 stopniowo powróciło ponownie. Obecnie ludność ta odpływa z miasta po raz drugi. Eastborne i Worthing opustoszały niemal zupełnie. Ze 150.000 mieszkańców Folkestone pozostało jeszcze w mieście zaledwo 70.000.

Londyn w stanie oblężenia.

Sprawozdanie węgierskiego naocznego świadka.

(—) Budapeszt, 12 lutego. Urzędowa węgierska agencja informacyjna opublikowała sprawozdanie naocznego świadka o sytuacji w Londynie.

Sprawozdanie to w pewnych szczegółach potwierdza lub uzupełnia i zaokrągla obraz, jaki można sobie już było wyrobić na podstawie doniesień prasowych innych neutralnych krajów lub nieprowadzących wojny.

Ludność Londynu — jak stwierdza sprawozdawca węgierski — przygotowuje się na to, że w danym razie będzie musiała przez całe miesiące wytrzymać ciężkie ataki. Ćwiczenia, przeprowadzane przez armię, wychodzą z założenia, że nieprzyjacieli usiłuje dokonać inwazji. Dla chorych osób skonstruowano ciekawy typ maski gazowej, który ułatwia lżejsze oddychanie. Na ulicach wzniesiono wszędzie barykady z worków z piaskiem, mające służyć do ochrony przeciwko bombom zapalającym.

W tym samym celu zmobilizowano wzmocnione patrole pożarne w budynkach. Nawet kościoły obrócono obecnie na schrony przeciwlotnicze: np. w krypte katedry w Liverpoolu urządzono miejsca do spa-

nia na 4000 osób. W rozbudowie dostatecznej ilości schronów przeciwlotniczych przeszkadzał przez dłuższy czas brak cementu, ponieważ wszystkie zapasy cementu zostały użyte na budowę fortyfikacji nadbrzeżnych. W schronach przeciwlotniczych rozdano dotychczas przeszło pół miliona masek ochronnych, sporządzonych z płótna, celem zapobieżenia rozszerzaniu się chorób zakaźnych.

W stolicy Anglii uprzątnięto gruzy w wielu miejscach, w obecnej chwili zaznacza się jednak brak rąk do pracy dla tych robot, ponieważ wszystkie zapasy cementu zostały użyte na budowę fortyfikacji nadbrzeżnych. W schronach przeciwlotniczych rozdano dotychczas przeszło pół miliona masek ochronnych, sporządzonych z płótna, celem zapobieżenia rozszerzaniu się chorób zakaźnych.

Przywrócenie komunikacji ulicznej przegadano się w niektórych okolicach przez całe miesiące. Nad kraterami od wybuchów bomb zbudowano prowizoryczne mostki drewniane dla pieszych. Pod temi mostkami pracują na głębokości kilkunastu metrów kolumny robotnicze nad naprawą kanałów. W miejscach zerwanich drutów telefonicznych ustawiono prowizoryczne instalacje przy pomocy ruchomych materiałów, umożliwiających podjęcie ruchu telefonicznego.

Odznaczenia dla robotników dokowych w Anglii.

200 odznaczeń po „poważnych pożarach“.

(§) Sztokholm, 12 lutego. W przeciwieństwie do twierdzenia, iż obiekty wojskowe nie były nigdy atakowane, przytacza „London Gazette“ przykładowy wypadek odznaczenia orderem pewnego dozorcę doków w porcie londyńskim za wybitną pracę przy kierowaniu akcją ratunkową „w czasie gwałtownego ataku na dok i spowodowanego tam wielkiego pożaru“.

Dziennik pisze następnie: „Przy różnych innych okazjach, kiedy doki były bombardowane wykazał on swoje zalety wśród najcięższych okoliczności“.

Pewien członek londyńskiej policji portowej otrzymał odznaczenie za to, że „na terenie ogarniętym bardzo gwałtownym pożarem, oraz na nadzwyczajnie uszkodzonym terenie wkroczył do szeroko rozmięszonych obiektów dokowych, zachęcając przytem swoich ludzi, dał on wspaniały przykład lekceważenia niebezpieczeństwa wśród spadających bomb, pożarów, oraz pocisków zagarowych“.

O innym dozorcę dokowym powiedziano co następuje: „Obiekty dokowe znajdujące się pod jego dozorem zostały gwałtownie zbombardowane. W licznych wypadkach kierował on oddziałami straży pożarnej, celem przeciwdziałania pożarom, spowodowanym przez bomby zapalające i dopomógł do uratowania cennych budynków dokowych przed zniszczeniem“.

Załoga pewnego parowca holowniczego otrzymała pochwały za zwalczanie za swój łódź pożarów na okrętach i przeholowanie innych okrętów ze strefy niebezpieczeństwa „podczas gwałtownego ataku powietrznego na doki londyńskie“.

Jeszcze znamienitszym jest inne umotywowanie odznaczenia orderem, przyznanym między wierszami przyznano się do zni-

szczenia bombami zapalającymi i wybuchowymi zapasów amunicji, złożonych na pewnym dworcu towarowym.

W motywach do odznaczenia urzędników kolejowych stwierdzono dosłownie: „Kiedy bomby rozpryskujące poczęły spadać na magazyny towarowe, wyrządzając szkody i wzniesając pożary, podjęli oni kierownictwo akcji ratunkowej i przeszukiwali magazyn, celem stwierdzenia, czy nie znajdują

się tam ranni. Kiedy usłyszeli, że w magazynie znajduje się pewien ranny żołnierz, drugi zaś leży na aucie ciężarowym, pośpieszyli do nich i usunęli owych żołnierzy z pobliska palącego się wagonu z amunicją, zawierającego eksplodujące granaty. Mimo nieustannych wybuchów granatów usilowali oni jeszcze gasić płonące wagony“.

W ten sposób w nieprzerwanym szeregu motywów do niemal 200 odznaczeń przyznano się do „poważnych pożarów“ w dokach londyńskich, pożarów na licznych okrętach i barkach w porcie, pożarów licznych rezerwarów gazowych w Londynie, uszkodzeń bombami okrętów handlowych, spłonięcia rezerwarów ropy, pożarów okrętów w Dover, pożaru w pewnym wielkim spichrzu, częściowego zniszczenia magazynu amunicji marynarki w dokach londyńskich, zniszczenia budynków fabrycznych, bombardowania pewnej gazowni, bombardowania obiektów kolejowych, zupełnego zniszczenia budynku policji w porcie londyńskim, pewnej liczby poważnych pożarów, które objęły obiekty kolejowe i doki, eksplozji zapasów amunicji w porcie w Liverpoolu, wielkiego pożaru w tymże porcie na dworcu towarowym stacji Bordesley.

Tekst mowy Churchilla uzgodniony między Waszyngtonem a Londynem.

(=) Waszyngton, 12 lutego. Jak donosi Associated Press, senator stronnictwa demokratycznego Wheeler miał się wyrazić, jakoby ostatnia mowa Churchilla musiała ulec uzgodnieniu w porozumieniu Waszyngtonu z Londynem a to w tym celu, aby stępić ostrzeżenie akcji, jakaby mogła wynikać w związku z ustawą o pomocy na rzecz Anglii.

Przemówienie Churchilla zostało dostosowane do ram starań podjętych przez brytyjskiego ambasadora lorda Halifaxa na rzecz przyjęcia tej ustawy.

Anglia popiera Haile Selasie.

(=) Berne, 12 lutego. Dotychczas wstrzymywano się w Londynie z zajęciem jasnego stanowiska w kwestii „przyszłego ustroju państwowego w Abisynji“ z obawy przed wybuchem intryg konkurencyjnych pomiędzy poszczególnymi szczeblami, a zwłaszcza wodzami, działającymi na korzyść polityki angielskiej. Obecnie zrezygnowano z tego powściągliwego stanowiska.

Minister spraw zagran. Eden oświadczył w Izbie gmin, że rząd angielski powita życzliwie przywrócenie niepodległej Abisynji i uznanie pretensji negusa Haile Selasie do tronu. Sprawa ta ma być uregulowana ostatecznie na konferencji pokojowej.

W międzyczasie rząd brytyjski popiera Haile Selasie wojskowo i gospodarczo. Anglia — jak zapewnił wkońcu Eden — nie ma żadnych pretensji terytorjalnych w Abisynji. Jak widać, Anglia ma obecnie przeciw jakis cel wojenny.

Japonia obchodzi rocznicę założenia państwa.

Uroczyste manifestacje w Tokio.

(=) Tokio, 12 lutego. Pomimo czasów wojennych Tokio obchodziło we wtorek rocznicę założenia państwa japońskiego w tradycyjnej formie organizując liczne pochody, uroczystości przed pałacem cesarskim oraz przy pomniku bohaterów.

Przeszło 10.000 mężczyzn i kobiet ze wszystkich warstw ludności zgromadziło się na siedmiu placach w Tokio, skąd przemarszowali długimi pochodami przez ulice stolicy. O godzinie 9-tej rano syreny i dzwony wszystkich świątyni oznajmiły początek uroczystości poczem siedem milionów mieszkańców Tokio w uroczysty sposób złożyło pokłon w kierunku pałacu cesarskiego, zachowując przez kilka chwil skupione milczenie.

Po wszystkich domach, ulicach i lokalach publicznych rozdawano ulotki, wzywające

Japończyków do dostosowania swego codziennego życia do obecnych, poważnych czasów.

Japońska delegacja wojskowa zwiedza pola bitew na Zachodzie.

(§) Bruksela, 12 lutego. Japońska delegacja wojskowa, podejmowana przed kilkoma dniami przez kancl. Hitlera w Berlinie, przybyła do Brukseli, udając się następnie na zwiedzanie pól bitewnych na froncie zachodnim.

W imieniu głównodowodzącego armji lądowej powitał członków delegacji dowódca wojskowy w Belgii i Francji północnej generał piechoty von Falkenhausen w obecności marszałka polnego Kesselringa. W przemówieniu swem zwrócił generał

Nocny wypad angielskich okrętów wojennych nie powiódł się.

(§) Berlin, 12 lutego. Wypad angielskich statków wojennych na wybrzeża Flandrii. Jaki miał miejsce w nocy z 10 na 11 lutego spalił na panewce dzięki czujności niemieckiej artylerji nadbrzeżnej.

Nieprzyjacielskie jednostki morskie zostały wzięte pod ogień artyleryjski na odległość 20 do 25 km. Po krótkim pojedynku artyleryjskim nieprzyjacieli zaprzestali ognia, zaś nieprzyjacielskie statki zawróciły z drogi pod wrażeniem ostrzeliwania artylerji niemieckiej, a następnie zniknęły w ciemnościach nocy.

v. Falkenhausen uwagę na fakt, że tereny, które członkowie delegacji będą zwiedzali, już niejednokrotnie były polami bitew europejskich, na których podobnie jak w wojnie światowej, również ostatnio rozegrały się rozstrzygające bitwy i z tego też powodu podróż spotka się z niezwykle zainteresowaniem gości.

W imieniu delegacji japońskiej generał-porucznik Tomoyuki Yamashita podziękował w serdecznych słowach, podkreślając w szczególności wyczyny armji niemieckiej oraz uznanie dla niemieckiej organizacji oraz wyrażając życzenia dla Niemiec i dla jej wojska.

Goście z Dalekiego Wschodu zabawią kilka dni na terenach Belgii i Francji północnej, poczem udadzą się w dalszą drogę do Francji.

Bryt. transportowiec przewrócił się.

(=) Nowy Jork, 12 lutego. Jak donoszą z Lewes (Delaware), brytyjski transportowiec „Barom de Larrinaga“ pojemn. 5.091 br. t. r. przewrócił się z ładunkiem łożu żelaznego, przeznaczonego dla Anglii. Wypadek miał miejsce w odległości 3 mil morskich od wybrzeża Delaware.

47 marynarzem, stanowiącym załogę tego statku udało się uratować, natomiast pałac zaginał.

Zatonął statek jugosłowiański.

(=) Nowy Jork, 12 lutego. Jak donosi „Philadelphia Maritime Exchange“ od dn. 28 stycznia brak jakiegokolwiek informacji o losie parowca jugosłowiańskiego „Duba“ (poj. 4.115 br. t. rej.) odbywającego rejsy w służbie angielskiej, który prawdopodobnie zaginał. Załoga tego statku liczyła 40 marynarzy.

Walka o prawo strajków w Stanach Zjednoczonych.

(=) Berne, 12 lutego. Jak donosi agencja informacyjna „United Press“ z Nowego Jorku, Amerykańska Federacja Pracy (American Federation of Labor) zakomunikowała w swoim organie prasowym, iż z całą energią przeciwdziała się projektom w kierunku ograniczenia prawa strajków w amerykańskim przemyśle zbrojeniowym. Federacja uważa tego rodzaju projekty za „niemożliwe do zniesienia i sprzeczne z konstytucją“. Prawo do strajku jest niepodważalnym przywilejem, a zorganizowany świat robotniczy nie może i nie chce uznać skasowania, czy nawet ograniczenia tego prawa.

W obecnej chwili — według doniesienia „United Press“ — strajki panują w 8 amerykańskich fabrykach zbrojeniowych. — Strajkuje ogółem 17.000 robotników, którzy skarżą się powszechnie na wzrastające koszty utrzymania i żądają podwyższenia płac.

Przyrost naturalny w Niemczech.

(§) Berlin, 12 lutego. Stały przyrost liczby urodzin w Niemczech przedstawia się w sposób następujący:

1933 r.	971.000	urodz.	tj.	14,7	na 1000	mieszk.
1934 r.	1.198.000	„	„	18,0	„	„
1935 r.	1.264.000	„	„	18,9	„	„
1936 r.	1.279.000	„	„	19,0	„	„
1937 r.	1.277.000	„	„	18,8	„	„
1938 r.	1.347.000	„	„	19,7	„	„
1939 r.	1.407.000	„	„	20,3	„	„

Powyższa statystyka odnosi się jedynie do Rzeszy w dawnych granicach. W r. 1939 zanotowano na terenie Rzeszy Wielkoniemieckiej przyrost dzieci, wynoszący 1.633.000. Od r. 1933 urodziło się na danym obszarze Rzeszy o 2/4 miliona dzieci więcej, niż to można było przypuszczać na podstawie danych przyrostu naturalnego z lat ubiegłych.

Przedłużenie zawieszenia broni między Syjaniem a Indochinami.

(=) Hanoi, 12 lutego. Uplywający we wtorek termin zawieszenia broni między Indochinami i Syjaniem został przedłużony o dwa tygodnie, jak to zakomunikował generalny gubernator dla francuskich Indochin wiceadmirał Decoux.

Przedłużenie zawieszenia broni nastąpiło wobec toczących się w dalszym ciągu rokowań pokojowych w Tokio pod przewodnictwem Japonii, oraz na podstawie warunków, przewidzianych w samym układzie o zawieszeniu broni.

Trudności państw południowo-amerykańskich.

(=) S. Asuncion, 12 lutego. Jak dotkliwie odbijają się skutki „brytyjskiej blokady“ na małych państwach południowo-amerykańskich świadczy statystyka eksportowa Paragwaju. Wywóz zamorski z Paragwaju do Europy prawie całkowicie ustał, zmniejszając się o 90 proc. w porównaniu z rokiem ubiegłym. Mimo wszelkich wysiłków nie udało się nawet z najmniejszym stopniem wyrownać tego obciążającego spadku eksportu drogą zwiększonych wymian towarowych z państwami kontynentu amerykańskiego. Jedynie z Argentyną udało się podtrzymać intensywną wymianę handlową.

Trudności natury gospodarczej w Paragwaju i Boliwii, wynikające również z skutków położenia geograficznego, które powiększa izolację, były, jak wiadomo, zasadniczym tematem obrad konferencji państw La Platy, jaka przed niedawnym czasem odbyła się w Montevideo.

Wielkie nadzieje pokładane są we wzmocnionym eksporcie do Japonii, dokąd przed niedawnym czasem przewieziono 250.000 kg bawełny. Biorąc pod uwagę krytyczne położenie właścicieli plantacji, uchwalili rząd zakupić ostatnie zbiory bawełny, aby je następnie w całości odatować Japonii.

Nowe stawki dostawy mleka w gospodarstwach sowieckich.

(=) Moskwa, 12 lutego. W ostatnich latach wprowadzono w kolechozach sowieckich system produkcyjny, polegający na przekazywaniu państwu ziemiopłodów w rodzaju zboża, mięsa, jaj, węgla itp., obecnie zaś przystąpiono do racjonalnej gospodarki mlecznej, opartej na nowych podstawach.

Kiedy dotychczas dostawy mleka uzależniane były od ilości krów, obecnie obowiązują gospodarstwa kolechozowe dostawy tego produktu, uzależnione od ilości hektarów ziemi uprawnej. W ten sposób dano bodźca dźwigni produkcyjnym kolechozom, które siłą faktu będą musiały podnieść produkcję mleka z tem, że nadmiar obowiązkowych dostaw pozostawiać będzie do wyłącznej dyspozycji kolechozów.

15.157 lekarzy-specjalistów czynnych w Niemczech.

(=) Berlin, 12 lutego. Jak wynika z danych statystycznych za rok 1940 liczba lekarzy specjalistów na terenie Rzeszy niemieckiej wynosi 15.157, tj. 22 proc. ogólnej liczby lekarzy.

Cyfra powyższa nie są objęci lekarze pracujący na nowych obszarach wschodnich. W porównaniu z ubiegłymi laty za znaczny się spadek liczby lekarzy-specjalistów. Na okoliczność ta wpłynęło wiele przyczyn. Z zestawień, według grup fachowych wynika, że internści, chirurdzy i lekarze chorób kobiecych stanowią 45 proc. ogólnej liczby fachowych lekarzy. W Berlinie i Hamburgu lekarze fachowi (specjaliści) stanowią 50 proc. ogółu czynnych w tych miejscowościach lekarzy. Ostatnio zwiększyła się liczba lekarzy-roentgenologów oraz urologów.

Waluta niemiecka w Luxemburgu

Luksemburg, 12 lutego. Dotychczas walutą obiegową w b. wielkim księstwie luksemburskim były marki niemieckie, franki belgijskie i franki luksemburskie, obecnie zaś nakazał szef zarządu cywilnego wycofanie franków luksemburskich z obiegu.

Po dniu 1 marca b. r. franki te nie będą już nigdzie przyjmowane, natomiast frank belgijski przez pewien czas pozostanie jeszcze w obiegu. Zamiana franków na markę odbywa się w stosunku 1 marka : 10 franków luksemburskich — 12,5 belgijskich franków. W ten sposób skończyła się dwutorowość waluty luksemburskiej, która przechodziła w związku z tem różne kryzysy, gdyż małe państwo nie mogło pozwolić sobie na tworzenie silnej własnej waluty.

Rozwiązanie problemu pasz treściwych w Norwegii.

(=) Oslo, 12 lutego. W myśl umowy, zawartej w jesieni 1940 r., norweskie fabryki celulozy zobowiązały się dostarczyć państwowemu monopolowi zbożowemu najpóźniej do czerwca 1941 r. 100.000 ton pasz treściwych z celulozy.

W międzyczasie popyt wzrósł do tego stopnia, że rozważane jest zawarcie nowej umowy, dotyczącej 140.000 ton tego artykułu. Dzięki produkowaniu treściwych pasz z celulozy, można z jednej strony utrzymać fabryki w ruchu, z drugiej zaś rozwiązać problem pasz treściwych.

W Tromsøe ukazał się „Niemiecki Dziennik Polarny“.

(=) Oslo, 12 lutego. W sobotę 8 lutego br. ukazał się w Tromsøe pierwszy numer „Niemieckiego Dziennika Polarnego“. — Dziennik ten będzie się ukazywał 6 razy w tygodniu i stanowi on filjalne wydawnictwo „Dziennika Niemieckiego w Norwegii“, wydawane dla północnych okolic polarnych Finmarken i Tromsøe.

Niemiecko-belgijska delegacja gospodarcza w Moskwie.

Moskwa, 12 lutego. Delegacja, składająca się z ósmiu niemieckich i belgijskich osobistości przybyła we wtorek do Moskwy. Komisja ta przeprowadzi pertraktacje z Komisarjatem ludowym dla handlu zagranicznego Z. S. R. R., co do sowiecko-belgijskiej wymiany towarowej.

Wśród niemieckich członków delegacji znajduje się nadradca dr Flad, a wśród delegatów belgijskich generalny dyrektor

handlu zagranicznego i dewiz w belgijskim ministerstwie gospodarki Kelner. — Radca ambasady Hilger z niemieckiej ambasady w Moskwie otrzymał misję przewodniczenia.

Delegacja została powitana po przybyciu na dworzec białoruski w Moskwie przez przedstawicieli ambasady niemieckiej i sowieckiego komisarjatu dla handlu zagranicznego.

Armja 70.000 włoskich robotników w Niemczech.

(=) Rzym, 12 lutego. „Współpraca niemiecko-włoska nie potrzebuje księgi buchalteryjnej w której zapisywałoby się na rachunku strat i zysków wzajemne świadczenia obu sprzymierzeńców“. Jeden pomaga drugiemu — pisze „Lavoro Fascista“ — i wysyła swoje siły tam, gdzie we wspólnej walce może zadać jak najsilniejsze śmiertelne ciosy przeciwnikowi brytyjskiemu.

W ramach tej akcji Włochy oddały do dyspozycji swego sprzymierzeńca niemieckiej armji, o której mało się mówi: armję 70.000 robotników, którzy pracują z całym oddaniem zarówno w rolnictwie, jak i w przemyśle niemieckim.

W przeciwieństwie do ostatniej wojny, kiedy to Francja używała sprzymierzeńca włoskiego jako biernego narzędzia i traktowała go niemal na takim samym poziomie, jak kulisów, sprowadzonych z Azji, włoscy robotnicy są zatrudnieni w Niemczech głównie na zaufanych placówkach w przemyśle zbrojeniowym i zatrudnieni są tam w przeważnej części jako robotnicy fachowi.

Z tego powodu — jak podkreśla dziennik — obecność włoskich robotników w Niemczech ma doniosłe znaczenie. Potwierdza ona fakt wzajemnego zbratania obu narodów, walczących ramię przy ramieniu.

Niemiecki komunikat wojenny.

Berlin, 12 lutego. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Uzbrojone samoloty wyładowce używały trafienia bombami w urządzenia portowe pewnego miasta na wschodnim wybrzeżu angielskim.

Samoloty bojowe zaatakowały ostatniej nocy brytyjskie lotnisko, zniszczyły 11 samolotów nieprzyjacielskich i uszkodziły dalsze samoloty na ziemi.

Minowanie portów angielskich było kontynuowane.

W rejonie Morza Śródziemnego skuteczne ataki niemieckiego lotnictwa kierowane były na urządzenia wojskowe na Malcie i na powien port na wybrzeżu Cyrenalki. Wywiad lotniczy stwierdził w kanale Sueskim dwa zatopione okręty handlowe, jako wynik akcji samolotów bojowych.

Usiłowania nieprzyjaciela nalożu za dnia samolotami bojowymi pod osłoną myśliwską na obszarze obszary na wybrzeżu Kanalu, załamały się skutkiem silnej obrony myśliwców i artylerji przeciwlotniczej. Poza kilkoma ofiarami wśród ludności cywilnej, powstała jedynie nieznaczna szkoda w dzielnicach mieszkaniowych. Podczas tych nalotów nieprzyjacieli stracił sześć samolotów w walce powietrznej i trzy przez artylerję przeciwlotniczą. W godzinach wieczornych i nocnych powtórzone nieprzyjacielskie próby ataków były bezskuteczne.

Brytyjskie okręty wojenne, które w nocy ostrzeliwały wybrzeże Flandrii zostały zmuszone do wstrzymania ognia i do odwrotu przez baterje nadbrzeżne wojska lądowego.

Nieprzyjacieli zrzucił w nocy na 11 lutego w dziewięciu miejscach w Niemczech zachodnich, w tem także i w Hanowerze, bomby, przeważnie zapalające. Powstałe pożary zdołano szybko ugasić. Szkody o znaczeniu obronno-gospodarczym lub wojskowym nie było. Atak pociągnął za sobą jednak pewną ilość ofiar w zabitych i rannych wśród ludności cywilnej. Obrona nocna okazała się szczególnie skuteczną. Nocne myśliwce zestrzeliły osiem, a artylerja przeciwlotnicza cztery z atakujących samolotów.

Artylerja marynarki zestrzeliła nad norweskim wybrzeżem zachodnim nieprzyjacielski samolot. Łączne straty nieprzyjaciela wyniosły wobec tego wczoraj i ubiegłej nocy łącznie 33 samoloty. Dwa samoloty niemieckie zaginęły. Podpułkownik Moellers uzyskał swoje 56 zwycięstwo powietrzne.

Rezultat akcji jednej niem. grupy samolotów bojowych od 1. VIII. 1940.

(=) Berlin, 12 lutego. Po wielkim sukcesie niemieckich bombowców dalekodystanowych przeciwko angielskiemu transportowi konwojowanemu na zachód od wybrzeży Portugalji, zanotować należy sukces jednej niemieckiej grupy samolotów bojowych, która od 1 sierpnia 1940 zniszczyła ją.

nictwo oraz artylerja przeciwlotnicza zestrzeliły w ciągu ostatnich dwóch dni ogółem 36 nieprzyjacielskich samolotów, przy czem cyfra ta nie są objęte samoloty, prawdopodobnie zestrzelone, oraz maszyny uszkodzone.

Równocześnie poniedziałkowy włoski komunikat wojenny podaje fakt rzucenia celnego pocisku bombowego na jeden z krążowników angielskich. W przeciwieństwie do strat angielskich włoskie lotnictwo utraciło w tym samym czasie tylko 4 maszyny.

20 ataków powietrznych na Malte w ciągu czterech dni.

(=) Sztokholm, 12 lutego. Według doniesienia Reutersa, urzędowo podano do wiadomości, że Malta w ciągu ostatnich 4 dni przeżyła 20 ataków powietrznych.

Atak w nocy na niedzielę był najdłuższym ze wszystkich ataków, na jakie Malta była dotychczas narażona.

„Międzysojusznicza Rada Gospodarcza“ na widowni.

(=) Berno, 12 lutego. Po zawarciu przez rząd angielski układów z szeregiem rządów emigracyjnych, mających swą siedzibę w Londynie, na temat wykorzystania terenów kolonialnych, które rządzą te dotychczas jeszcze dysponują, a to w interesie wojennych celów angielskich, powzięto obecnie projekt wzmożenia i ujednolicenia gospodarki na odnośnych terenach kolonialnych przez stworzenie „Międzysojusznicznej Rady Gospodarczej“.

Działalność tej instytucji jest właściwie obliczona także na okres powojenny, ma więc niejako na celu przygotowanie gruntu pod zwiększone imperium brytyjskie „Commonwealth of Nations“, które dla polityków angielskich wydaje się przyszłą formą „nowego porządku światowego“.

W kilku wierszach.

Jak się dowiaduje szanghajski korespondent „News Chronicle“ z amerykańskich kół żeglarskich w Szanghaju, wszyscy Amerykanie opuszczają w ciągu najbliższych dni Szanghaj i inne tereny okupowane.

Po 3-letnich pracach udało się oddziałom remontowym marynarki hiszpańskiej wydobyć angielski parowiec towarowy „Isadora“ pojemn. 500 ton, zatopiony 13 lutego 1938 roku przez lotników narodowych w porcie Castellon.

Willa Spinola w Quarto, w której Garibaldi rozbił swoją główną kwaterę w roku 1860 w przeddzień swego „marcu 18“ została uznana dekretem królewskim, jako pamiątka narodowa.

Wszyscy członkowie francuskiej Izby i senatu otrzymali przed kilku dniami pisemne wezwanie do przedłożenia dowodu swego pochodzenia. Pismo to zapowiada, że w najbliższym czasie ukaże się ustawa, odbierająca parlamentarzystom żydowskim ich mandaty. Z biur prefektury Sekwam zwolniono 71 urzędników i 55 pracowników pochodzenia żydowskiego.

Członkowie parlamentu angielskiego otrzymali od rządu pisemne wezwanie do stałego noszenia przy sobie masek gazowych w przepisany stan. Wezwanie to zostało uzasadnione koniecznością, na którą zwraca się również uwagę szerokim kołom ludności „przygotowania się na wszelkie ewentualności“. Dotychczas najwyższe 50 procent wszystkich mieszkańców Londynu nosiło przy sobie swoje maski gazowe.

Szef nowej hiszpańskiej „organizacji dla biernej obrony narodowej“, generał Prueneda, wysunął w pewnej mowie żądanie, aby Hiszpanja uczyniła wszelkie wysiłki, celem ochrony ludności cywilnej i zakładów produkcyjnych. Projektowana jest budowa nowoczesnych schronów przeciwlotniczych i odbywanie ćwiczeń ochrony przeciwlotniczej na wzór Niemiec.

Do parlamentu japońskiego wniesiono projekt rządowy w sprawie wprowadzenia książeczek pracy dla pracowników i robotników między 14—60 rokiem życia, celem kontroli podaży i rozdziału pracy. Książeczka pracy ma być w przyszłości wymagana przy przyjmowaniu i zwalnianiu z pracy pod kontrolą pracodawców i władz lokalnych.

Katastrofa budowlana w Paryżu.

Czynna pomoc niemieckich wojsk okupacyjnych.

(=) Paryż, 12 lutego. Przed kilkunastu dniami wydarzyła się na terenie Paryża, mianowicie w podmiejskiej dzielnicy Nogent sur Marne, katastrofa budowlana, mianowicie zawaliła się hala targowa, przy czem wypadek ten pociągnął za sobą wiele ofiar w ludziach.

W akcji ratunkowej wybitnie współdziałały oddziały niemieckich wojsk okupacyjnych. Dzięki ich pomocy odgrzeby-

wanie ofiar uległo znacznemu przyspieszeniu, a ofiary znalazły szybką pomoc.

Stały przedstawiciel szefa państwa francuskiego w Paryżu, ambasador de Brinon, wyraził w związku z tem pisemnie serdeczne podziękowanie w imieniu szefa państwa na ręce dowódcy wojskowego terenów okupowanych, generała von Stülpnagla, podkreślając w szczególności gotowość niesienia czynnej pomocy.

Między Vichy a Paryżem

Kraków, 12 lutego.

Zmiany, jakie przeszła Francja w ostatnim roku, licząc od czerwca 1940 roku, są tak olbrzymie pod każdym względem, że nieraz trzeba się dobrze zastanowić, aby zbliżyć się do realnego stanu rzeczy.

Nie chcemy tutaj już mówić o przegranej strategicznej, o której tyle już pisano, ale niestety przy każdym rozważaniu dziejów ostatnich lat Francji, mimowoli zahacza się o zagadnienia Linji Maginota. Wiadomo, że są głosy stwierdzające, iż ta olbrzymia fortyfikacja zgubiła właśnie Francję. W cieniu linji Maginota spoczywała Francja, jak w cieniu rozłożystego drzewa, nie zwracając uwagi na piętrzące się niebezpieczeństwo, popijając słodkie wino z Szampanji i przysłuchując się wdzięcznym i fascynującym kupletom Lucienne Boyer. Sprawdziło się stare francuskie przysłowie, że „le mieux est l'ennemi du bien”, czyli że najlepsze jest nieprzyjacielem dobrego. Chciano mieć stuprocentową pewność, tymczasem spowodowała ona obniżenie czujności i w ostatecznych skutkach słabość. Ale pomijając już tę tylekroćmićnicowaną na wszystkie strony sprawę linji Maginota, ileż innych jeszcze momentów nieprawdopodobnych przyniósł ze sobą ostatni rok dziejów Francji!

Paryż po raz trzeci znalazł się w rękach Niemców.

ten Paryż, w którym, względnie w okolicy którego dyktowano Europie po wojnie światowej warunki. Zdarzyło się to po raz trzeci, w roku 1814, 1870 i 1940. Zdawałoby się również, że tylko Paryż może być stolicą Francji; okazało się jednak, że **stolica ta przynajmniej w swoich pewnych przejawach urzędowo-ministerjalnych zmieściła się również w skromnych ramach znanego miejsca kuracyjnego Vichy.** Leży w tym fakcie paradoks, którego nie można nie dostrzec. Ale sam fakt przeniesienia stolicy do Vichy jest też wskaźnikiem na głębsze zmiany, jakie zaszły we Francji.

Między strefą okupowaną a nieokupowaną Francji istnieją wszelkie formalności i przepisy, jakie zazwyczaj obsorwuje się na granicach dwóch państw: inne są administracje tu i tam, odmienna rola jednego i drugiego terytorjum, inne też konieczności narzucone przez wypadki. Gdy się przejeżdża ze strefy okupowanej do nieokupowanej albo na odwrót, trzeba posiadać oczywiście odpowiednie zaświadczenie do przejścia granicy, ale też poddać się odpowiedniej kontroli.

Kontrola jest bardzo uprzejma, ale bardzo szczegółowa i nie znająca wyjątków.

Niewolno przewozić jak 1000 franków bez specjalnego zezwolenia władz wojskowych, nie wolno też szmuglować listów prywatnych. Cała korespondencja między obiema strefami ogranicza się do t. zw. „kart rodzinnych” — „Familienkarten”, w których można zakomunikować najważniejsze wiadomości o tem, jak dana osoba się czuje, czy nie potrzebuje żywności i t. d. Ograniczenia te są rzeczą nader zrozumiałą w czasie wojny; przecież Francja jest jakby nie była bliska właściwego terenu wojny Anglii, to też wszystko musi być i tam oglądane z punktu widzenia wojskowego. Gdy pociąg z części okupowanej zajechał na dworzec w Vichy, wysiadających z niego pasażerów witają setki ludzi, dopytując się, co na ten lub inny temat mówi się w Paryżu.

Paryż pozostał w dalszym ciągu stolicą, można powiedzieć duchową Francji,

chociaż oficjalna stolica jest Vichy. Ale jest to dziwna stolica, gdyż wielkość jej stoi najprzód w wielkim przeciwieństwie do oficjalnej roli, a pozatem nie mogła ona wyrobić sobie jeszcze żadnej tradycji stołecznej i nie mogła jeszcze stać się centrem, które ogniskuje w sobie uwagę społeczeństwa.

Vichy otrzymuje 3 razy na tydzień dzienniki paryskie.

czyli z pewnym opóźnieniem, które powoduje, że wyrażone w prasie francuskiej zdania nie działają tak żywo, jakby to czyniły bezpośrednio po ukazaniu się.

Między Paryżem a Vichy kursują 4 pociągi na linji Paryż—Nimes.

Pociągi te są zawsze przepelnione, a większość publiczności to mężczyźni, którzy widocznie biorą udział w życiu politycznym, gdyż każdy prawie z nich nosi w

Pałac madame de Sevigne w Vichy.

Marsz. Petain całuje sztandar jednego z francuskich oddziałów honorowych.

butonierce rozetkę Legji Honorowej. Są to wszystko ludzie „przedwojenni”, którzy dzisiaj również starają się grać taką czy inną rolę. Sytuacja przecież zupełnie się zmieniła; powstają nowe urzędy, nowe ministerstwa, wciągając w swoją orbitę nowych ludzi. Nieraz można w tych pociągach spotkać pana, należącego do MSZ na Quai d'Orsay, nie robiącego bynajmniej wrażenia, że przez kraj jego przeszła poważna burza wojenna.

Najciekawsze typy tych polityków kręcących się w Vichy i dookoła Vichy, to różni parlamentarzyści, deputowani, którzy są nieraz poważnie zdezorientowani co do swojej obecnej roli. Robią wrażenie ludzi, którym się zarzuca niepełnione grzechy: tłumaczą się jak mogą, że nio oni spowodowali upadek Francji i jej przegrana, gdyż właśnie oni nie chcieli wojny, ale kto się ich o to pytał? Gra tych ludzi w zdobywaniu stanowisk oficjalnych jest nieraz skomplikowana i niezwykle koronkowa. W Vichy przecież, jak z rogu obfitości, leżą nowe mianowania, nowe dekryty, nowe odznaczenia.

Przypatrzmy się tej nowej stolicy Francji. Znana miejscowość kuracyjna stojąca obok Etretat, Aix les Bains, Deauville, czy Biarritz, nie było Vichy niczem więcej i niczem mniej, jak miejscem kuracyjnym

Marszałek Pétain mieszka i pracuje w Hôtel du Parc,

natomiast oficjalną jego rezydencją jest drugorzędny hotel, przerobiony z pawilonu markizy de Sévigne.

Przed godziną 9-tą rano odbywa marszałek Pétain mały spacer po parku, ubrany w szary płaszcz i miękką kapelusz. Następnie wraca do swego gabinetu, gdzie rozpoczyna się praca, długa, ciężka. Wszyscy chcą się z nim widzieć, mało kogo przepuszczają jego sekretarze do marszałka. W innych hotelach znajdują się inne biura i ministerstwa.

W Hôtel Brytannique rezyduje minister kolonii,

w Hôtel Thermal ministerstwo wojny, w Hôtel Plaza minister oświaty, w Hôtel des Ambassadeurs, zgodnie z nazwą, ulokowali się reprezentanci dyplomacji. Wszystkie te hotele i kilka innych są od siebie oddalone o kilkadziesiąt lub kilkaset kroków, tak, że cała maszyna państwowa Francji mieści się tutaj na mozo jednym kwadratowym kilometrze. Urzędowanie w tych ministerstwach odbywa się w sposób dziwny, ale zrozumiały wobec panujących warunków: pokoje sypialne ministrów i różnych dyrektorów departamentów, sekretarzy generalnych i t. d. są równocześnie ich biurami! Przed urzędowaniem muszą oni opuścić swoje mieszkanie, aby dać możność służbie zastanie łóżek i sprzątnięcia pokoju. Po korytarzach stoją olbrzymie kufrы, które podnoszą jeszcze wrażenie pewnej tymczasowości siedziby tych urzędów. We wszystkich ministerstwach panuje ścisk nieopisany, gdyż lokale są małe, a urzędników i interesantów jest moc. Trzeba przytem zaznaczyć, że dużą rolę odgrywają miejscowe restauracje i bary: w nich to gromadzą się reprezentanci francuskiego rządu, dyplomaci i osoby zbliżone do dyplomacji, kilku książy egzotycznych, większa ilość pięknych i mniej lub więcej dystyngowanych pań z francuskiego high-life'u i

dla eleganckiej publiczności, chorującej na wątrobę. Wszystkie francuskie „Kurorty” są mniej więcej podobne: powstają szybko, domy buduje się tylko na sezon, spekuluje się terenami, powstają liczne nowe sklepy, sprowadzone z Paryża lub Marsylii i **wszystko jest obliczone jedynie na krótki sezon.** Miejscowości takie odznaczają się przede wszystkim obłąną uprzejmością, nietrwałą elegancją, usłużnością wobec kuracjuszy, sezonowem napływaniem różnych półświatówek z Paryża i dyplomatów oraz wielkich ludzi wszelkiego rodzaju, którzy również podlegają takiej czy innej chorobie i muszą się leczyć. Po mistrzowsku opisał powstanie takiego miejsca kuracyjnego Guy de Maupassant w swej powieści „Mont Orlel”. Te wszystkie cechy posiada również Vichy. Są tam piękne hotele, ale... nie posiadające nieraz centralnego ogrzewania, gdyż obliczono na zimą, jest eleganckie kasyno gry, są piękne sklepy, restauracje, kawiarnie, dancingi, w których przy stołkach bywały różne paryskie piękności, w towarzystwie swolch przyjaciół. Dzisiaj cały ten sezonowo-zdrojowiskowy sztyk odpadł od tego miasta i przywdziało ono maskę powagi i urzędowości.

Centralną niejako osobistością jest oczywiście naczelnik państwa marszałek Pétain, starzec, o którym wszyscy mówią, ale którego mało kto widuje.

Marszałek Pétain mieszka i pracuje w Hôtel du Parc,

wszyscy razem omawiają a raczej może plotkują na tematy bieżące.

Nie ma w Vichy tej powagi i tej pownej majestatyczności, jaką miał Paryż:

ważne państwowe sprawy zredukowane są tutaj jeżeli chodzi o ich zewnętrzny wygląd do małych domowych spraw francuskiego menage.

Cóż w tem wszystkim dziwnego? Właściwie nie, gdyż Francja dzisiejsza przeszła rewolucję o wielkim znaczeniu, może większą od tej, której pamiętkę obchodzi się 14 lipca. Nie było wprawdzie pomordowanych ofiar, markizów i księżnych a la księżna Lamballe, nie było szturmów Bastylji, ani też marszu paryskiego ludu na Tuilerie i Versal, ale mimo to padł w proch i pył dawny ustrój parlamentarny.

Francja jest dzisiaj państwem autorytatywnem,

o bliżej jeszcze nieokreślonych może formach. Z dnia na dzień wypełniają się ramy tej formy rządu, licznymi dekretami i ustawami. Marszałek Pétain, który jest naczelnikiem państwa posiada egzekutywę ale też legislatywę, czyli możność wydawania ustaw. Dla podkreślenia tej wyjątkowej roli ustalono dla niego, a raczej ustalili sam dla siebie specjalny i odrębny sztandar, przedstawiający chorągiew trójkolorową francuską, „La tricolore” z toperem, dookoła którego znajdują się gwiazdy przysługujące każdemu marszałkowi Francji. Czyżby ten topór miał być symbolem ostrych i krwiożerczych rządów? Czy też może ma symbolizować poprosu autorytetu? W każdym razie jest marszałek Pétain wyrazicielem poglądu, że Francja za bardzo „popuszczała pasa” za bardzo się bawiła, i niedopłynowała swolch żywotnych interesów. „Praca, rodzina, ojczyzna” oto trzy słowa-slogany powtarzające się w manifestach rozlepionych na domach w Vichy.

Bardzo ciekawy jest widok kasyna, w którym ulokowało się ministerstwo spraw wewnętrznych.

W wielkiej sali bakara ta oczekują petenci przyjęcia przez ministra. Wogóle gdziekolwiek się przyjdzie, czy do hotelu du Parc, czy do Carltonu, gdzie znowu urzędują ministerstwa sprawiedliwości, finansów, pracy, handlu i komunikacji, czy gdzieindziej, wszędzie czekanie na załatwienie takiej lub innej sprawy, wszędzie sale pełne interesantów, petentów, przyszłych lub przeszłych dygnitarzy, **wszędzie atmosfera poprzedzająca narodzenie nowego porządku.** A wśród tego wszystkiego pozostałości z ponurych chwil, kiedy załamał się dawny porządek rzeczy we Francji. Na niektórych sklepach widać wywieszki „**dla uciekinierów specjalne ceny**”. W Vichy istnieje również urząd zajmujący się uciekinierami. Rozdaje kwatery, zapomogi pieniężne i t. d.

Ciekawem jest zauważyć, że nawał pracy, który czeka na załatwienie tak absorbując władze francuskie, że niewiele mają czasu i możliwości skontaktowania się z t. zw. szerokimi sferami społeczeństwa i wyrobienia sobie opinii o nastroju kraju. Jeżeli się pomyśli, że bardzo wiele ministerstw zgubiło w swojej ucieczce większość aktów i obecnie musi rozpoczynać pracę „ab ovo”, to nie dziwne, że ludzie ci nie mogą nadażyć wszystkim obowiązkom. Vichy oglądane okiem turysty robi trochę wrażenie wyspy na oceanie, którego wyspiarze nie zdołali jeszcze opanować. Ale i to nie jest jeszcze dziwne, gdyż Francja przeszła rewolucję i musi zgodnie z nowymi warunkami życia ułożyć wszystko na nowo.

Xerez

Nowy sztandar szefa państwa francuskiego marsz. Pétain'a.

Poszukiwanie złota na północnym Uralu.

Moskwa, 12 lutego. Wielka ekspedycja poszukiwaczy złota z ramienia trustu produkcji złota „Ural Zoloto” uda się w najbliższych dniach ze Świerdłowska w niezbadane dotychczas dokładnie okolice północnego Uralu, aby tam przeprowadzić poszukiwania za złotem w dorzeczach rzek Peczory, Lemwy i Kozwy.

Chodzi w tym wypadku o teren, w którym znaleziono po raz pierwszy w Rosji złoto, ale które do dziś dnia pozostały niezbadane. Ekspedycja, licząca ponad 100 członków, używać będzie sanek o zaprzęgach reniferowych. Nadawcza stacja radiowa, umieszczona na saniach, będzie utrzymywała stały kontakt ze Świerdłowskiem.

Nowy dziennik rządowy w Bukareszcie.

Bukareszt, 12 lutego. W poniedziałek ukazał się pierwszy numer nowego dziennika rządowego pod tytułem „Unirea”.

W słowach wstępnych, pióra szefa państwa, generała Antonescu i patriarchy Nikodema wezwano naród rumuński do zjednoczenia się.

„Miejsce Rumunii jest po stronie osi. Jej walka kieruje się przeciwko clemnym mocom żydostwa i masonerii” — takie słowa znajdują się w pierwszym artykule wstępnym nowego dziennika.

Migawki.

Ogłoszenia.

Lubię przeglądać w dziennikach ogłoszenia. Są one dla mnie pasjonująca lektura. Szczególnie „drobne” zawierają tyle treści, tak są wymowne. Odrobina fantazji, a kilka wierszy druku z ostatniej strony gazety przestają być zwyczajnym ogłoszeniem o poppycie lub podażu, lecz zaczynają żyć jako osnowa ciekawej noweli, feljetonu lub artykułu.

Zadna publikacja rozpięająca się grubymi czcionkami na pierwszych stronach nie wyraża tak prosto, tak bezpośrednio głębi ludzkich uczuć, jak te niepozorne linijki druku, wstydliwie kryjące się na końcu dziennika. Ież w nich nadziei, smutku, radości i rozpacz:

„PŁASZCZ używany w dobrym stanie i kryształ pamiętkowy sprzedam...” — ogłasza ktoś stylem telegraficznym. Zwykła wysprzedaż niepotrzebnych gratów? A może za temi kilkoma słowami kryje się choroba najbliższego, którego chce ogłaszający uratować, za te kilka groszy uzyskanych ze sprzedaży swoich rzeczy? „Kryształ pamiętkowy”... jakże ciężko będzie się z nim rozstać, coż kiedy w domu bieda i trzeba pieniędzy na kupienie chleba dla dzieci. Płaszcz jest bardzo potrzebny. Ach, jak zimno będzie chodzić w lekkiej zarzutce! Ale za płaszcz można dostać mnóstwo pieniędzy... może i 100 złotych?

„MŁODY zdolny inżynier mechanik poszukuje odpowiedniej pracy...” ogłasza się kilka sepalit daleki jakiś człowiek pełen nadziei. Może to ogłoszenie otworzy mu drogę do dobrobytu?...

„KTO ZNA miejsce pobytu ośmioletniego Janka X...?” pyta czytelników zrozpaczona matka. Syn jej jedyny, całe szczęście jej życia, oddał się za domu i już od kilku dni nie powraca. „Czytelnicy kochani, ludzie litoscy, dopomóżcie zrozpaczonej matce sercu matki!” — wolają male literki drobne ogłoszenia.

„PANU Drowi Y, który cudownym sposobem wyleczył mego męża, składam serdeczne podziękowanie...” Ież radości i szczęścia w tych kilku słowach. Jakże wdzięczna być musi ta żona za uratowanie życia jej ukochanego towarzysza.

Ale ogłoszenia są dla mnie nie tylko poważną lekturą. Czasem się też z nich serdecznie pośmieję:

„DZIUBUSIU! całuje cię w noskę najmilszy. A Ty? Ciapciusia”. A nie może pani, rozkoszna Ciapciusiu, znaleźć innego miejsca do całowania?

Albo: „Jesteś zrozpaczony? Wejź na chwilę do Sylfidy Prampuntai, a wyjdiesz rozweselony? Albo ta Sylfida jest bardzo piękna, albo bardzo zarozumiała, a może naprawdę jest prawdziwą dobrą wróżką, zamieniającą dynię Kociuszkę w złotą, pochworną karęte. (Dużo łatwiej z tego owocu zrobić morelową marmeladę, co polecam wszystkim nowoczesnym czarownicom).

Również i ta pani „w wieku pobjazakowskim”, poszukująca „bogatego, niezależnego mężczyzny”, który „może być brzydki i starszy”, a „ceł może być matrymonialny”, ogłaszająca się pod kryptonimem „Idealna miłość”, bardzo mnie ucieszyła. Przynam się że w tym czasie materjalizmu i obniżenia ideałów nie spodziewałem się znaleźć u kogoś tak „subtelny uczucia”.

Przebiegam oczyma wszystkie strony dziennika, szukając dawnych stałych ogłoszeń, które jak dobrzy znajomi, witają mnie kiedyś ze szpalt wszystkich czasopiśm.

Niestety! Nie znajduję tych imponują-

cych rysunków i jeszcze bardziej efektownych tekstów:

„JA, Anna Csillag, s mojem 180 cm. długimi Loreley włosami, używałam tylko maści na porost włosów...” i rysunek dziewczyny w powiewnej szacie, której włosy rozsypują się daleko wśród tekstu ogłoszenia.

A „ORJENTALNE pigułki na porost piersi...” które zachwalała jakaś Fatma, przedstawiona na rysunku w negligu, wypełnionym obfitymi kształtami? Czy nie mogły uradować serca?

(Ponieważ oba te ogłoszenia występowały obok siebie, zawsze obawiałem się, że czytelniczki mogłyby pomylić nazwy i np. posmarować piersi maścią Anny Csillag).

A „NIEZAWODNY węgierski fixtuar

do włosów” z obrazkiem, na którym dzielny madyjar miał pod nosem cienkie sztywne włosy, jak dwie półmetrowej długości szpady? A dobroduszny zakonnik, trzymający w ręku pudeleczek z „bezboleśnie działającymi” pigułkami? — przecież to byli nierozłączni towarzysze chwili, przeznaczonych na czytanie dzienników. Smutno bez nich i dlatego bardzo się ucieszyłem, zobaczywszy niedawno wśród ogłoszeń sympatycznego chłopczyka, z którego ust wylatywało technice ciepłem słowo: „Argon”. Niestety Argon nikogo nie ogrzał!...

Lepsze już były slogany: „Cukier krzepi” i „Cały rok koniak Stock”. Szczególnie ten ostatni rozgrzał mnie niejednokrotnie, kiedy „upiłem się w stok koniakiem Stock”.

Butli.

Współpraca rzemiosła krakowskiego z władzami kontroli cen.

Kraków, 12 lutego. Z inicjatywy kierownika wydziału kontroli cen przy szefostwie okręgu krakowskiego, zwołana krakowska Izba Rzemieślnicza cechmistrzów cechów rzemieślniczych w Krakowie oraz mężów zaufania poszczególnych grup rzemieślniczych na sejm, której tematem były sprawy związane z przestrzeganiem cen w rzemiośle.

Zebrańie zagał Dr. Haepe, dając zebrany rzemieślnikom w szerszych zarysach dokładny obraz zadań i celów wytyczonych dla wydziału ustalania i kontroli cen. Podkreślił on szczególnie, by rzemieślnicy w kwestjach cen nie kierowali się ceami, spotykaniami w handlu nielegalnym i przypomniał im obowiązek wydatnego popierania i wspomagania akcji wydziału kontroli cen przez utrzymywanie ich na odpowiednim poziomie. Przestrzeganie cen maksymalnych i zwalczanie wszelkimi sposobami niezdrowych praktyk handlarzy

nielegalnych leży we własnym interesie rzemieślników krakowskich.

W sprawach indywidualnych, związanych z kształtowaniem cen, polecił przed mowca zwracać się do poszczególnych referentów, właściwych dla odpowiedniej fahowej grupy rzemieślniczej.

W ożywionej dyskusji, która wywiązała się po zakończeniu referatu, omawiano jeszcze sprawy dotyczące grupy obuwniczej i krawieckiej, w czasie której dawali wy-czerpujące wyjaśnienia właściwi dla tych grup referenci Izby.

Zamierza się, w celu utrzymywania ścisłego kontaktu pomiędzy władzami ustalającymi i kontrolującymi ceny, a podległymi im kołami rzemieślniczymi, zwoływać co pewien czas tego rodzaju zebrańia. Wyniki tej ścisłej współpracy będą niewątpliwie miały zbawienny wpływ na wysiłki odnośnych władz, dążących do zaprowadzenia i utrzymania ładu i porządku w zakresie cen za wyroby rzemiosła.

Odważny proboszcz przepędził bandytów

Lublin, 12 lutego. Na stojącą samotnie plebanję we wsi Staracina, w okręgu lubelskim, dokonano onegdaj późnym wieczorem kilku nieznanych bandytów napadu w celach rabunkowych.

Zaskoczony nagłym pojawieniem się bandytów ksiądz, nie tracąc przytomności umysłu, wbiegł po schodach na górne piętro plebanji i trąbką zaalarmował mieszkają-

cego opodal kościelnego, który przeczuwając jakieś niebezpieczeństwo, zaczął biec w dzwony.

Bandyci, spłoszeni niespodziewanym alarmem, rzucili się do ucieczki, nie zabierając niczego. Wdrożony natychmiast posiłek policyjny za zbiegłymi złoczyńcami pozostał, w skutek panującej ciemności, bez rezultatu.

KRONIKA

Zastosowanie traktorów w rolnictwie.

Warszawa, 12 lutego. Kontynentalny klimat w rozległych obszarach po obydwu stronach Wisły, powoduje późną i raptowną zmianę między porą zimową a letnią. Wiosny we właściwym tego słowa znaczeniu niema.

Okoliczność ta wymaga szybkiego uporańia się z pracami, związanymi z wiosen-

ną uprawą roli. Zastosowanie traktorów na większą skalę przy pracach orki wiosennej ma tu szczególne znaczenie.

Już w roku ubiegłym zastosowano przy pracy nad uprawą pól w okręgu warszawskim cały szereg traktorów sprowadzonych w tym celu z Rzeszy. W tegorocznym sezonie rolniczym pracować będzie na wielkich majątkach ziemskich okręgu warszawskiego nie mniej, niż 200 traktorów. Obsługa ich wymaga wyszkolonych kierowców, a dzięki zainstalowaniu specjalnego pogotowia technicznego, zapewniona będzie dostateczna opieka nad wysokowartościowymi maszynami pociągowymi.

Do tego dochodzi jeszcze zorganizowanie składnic części zamiennych i przygotowa-

WŁADYSŁAW BARCICKI.

WIZYTA

Powieść współczesna.

16)

Po pięknej dużej sali, zapelnionej już do-syć szczerze publicznością, najelegantszą w Warszawie, przeszedł pewien szmer zado-wolenia. Orkiestra zaintonowała „Niebieski wale”. Wprawdzie nie tak piękny i tak pasuwiasty, jak walec Jana Straussa, cieszył się on słuszenie, wielkiem powodzeniem u publiczności, która już trochę znudzona była foxtrottami, bluesami, tangami i wszelkiego rodzaju innymi przebojami pochodzenia murzyńskiego czy wogóle egzoty-cznego i chętnie znów powracała do wzruszeń... europejskich.

— Wszystkie pary tańczy! — zwrócił się Jarkowski do swych towarzyszy i towar-zyszek. — Najpiękniejszy wale ostatnich lat! — imitował głos i gesty konferansjera jakiejś „tancbudy” — godny następcą „Nad pięknym modrym Dunajem”!

Chaliński wstał od stołu i poprosił dla odmiany pannę Ewę do tańca, Jarkowski natomiast ujął za rękę pannę Magdalene, a tylko Rzycki pozostał sam na placu, rozglądając się za towarzystwem, które niedaleko siedziało i wśród którego równie była jego znajoma.

Kilkanaście dobrze tańczących par plynęło po posadzce Bristolu... Gdy przetań-czono pierwszą turę, gdy już orkiestra do-chodziła do końcowych taktów walea, zer-wał się gwar głosów wołających sakramen-talne „Malol! Malol!” i znów ozwały się tony walea. Tym razem trwał taniec może z pięć minut i kilka par odeszło już z koła i usiadło przy swoich stolikach. Wkońcu

i obie pary Chaliński i Ewa oraz Jarkow-ski i Magdalena uważały za stosowne prze-rwać swój taniec i pokrępić się winem.

— Niema jednak jak wale! — entuzja-zmował się Chaliński. — Od czasu, jak miesz-kam w Budapeszcie, lepiej to rozumiem, niż dawniej. Boć przecież Wiedeń i Buda-peszt, to miasta najlepiej odczuwające rytym walea! Cudne poprostu! Niech się schowają wszystkie te trząsadełka murzyńskie, głupie importy z Afryki czy Azji! — perorował swym kompanom.

Maitre d'hôtel, który poprzednio odbie-rał przy jego stoliku zamówienie, podszedł do niego i nachylając się dyskretnie, zapy-tał:

— Czy wielmożny pan jest panem Cha-lińskim z Budapesztu?

— Tak, to ja! — odparł nieco zdziwiony Chaliński, że go w mieście, które tak mało znał, już odszukał ktoś ze znajomych. Ale wnet przyszła mu do głowy myśl, że może chodzić o sprawę Jerskiego i zaraz do-dał: — Czy ktoś się o mnie pyta?

— Właśnie, jest jeden pan, który chce z wielmożnym panem mówić!

Chaliński wstał od stołu, przeprosił swych gości i poszedł za maitre d'hôtelem. W hallu czekał ciemno ubrany młody czło-wiek.

— Czy pan Chaliński? — A na skinienie głowa Chalińskiego rzekł:

— Jestem komisarzem policji Weltzem. Przychodzę tu w sprawie mecenasa Jer-skiego. — Wskazał na fotele stojące w hallu i obaj usiedli.

— Słucham pana! — rzekł Chaliński, wy-soce zaintrygowany.

— A drugi pański towarzysz? Kto to taki?

— Pan Rzycki, młody człowiek, który nie-dawno skończył prawo i jest, o ile wiem, przyjacielem Jarkowskiego.

— Chodzi o to, że obaj ci panowie są nam potrzebni. Pana zresztą również poprosimy, bo będzie chodziło o pewną konfrontację. Możeby pan był łaskaw, aby nie wzbudzać uwagi publiczności, powrócić do stolika i powiedzieć Jarkowskiemu, że czeka na niego pan Galiński, to napewno go wywabi z lokalu, a pan zechce załatwić rachunek i wraz z całym towarzystwem, tj. z temi dwiema paniami i Rzyckim wyjść wkrótce za Jarkowskim.

— Ależ owszem, tylko jestem niezmiernie zaskoczony tą sprawą, gdyż o ile wiem, nikt o tem nie był zawiadomiony. Ja sam miałem zamiar to zrobić, ale tak się złoży-ło, że nie zdążyłem poprostu...

— Żle pan zrobił, bo tu chodziło właśnie o pana! — zauważył z uśmiechem komi-sarz.

— O mnie?

— Tak, o pana, ale tymczasem czekam, a reszty się pan wkrótce dowie.

Chaliński wrócił niezwykle zdziwiony do sali. Idąc jednak starał się już przyjąć od-powiednią minę do sytuacji i niebałym i wesolym tonem zwrócił się do Jarkow-skiego:

— Wzwanio mnie do telefonu, przy którym zresztą poznałem pańskiego przyjaciela Gawińskiego, który pana prosi na chwilę.

— A świadnie! — odparł Jarkowski. To przeproszam państwa na chwilę.

Równocześnie prawie podszedł kelner z rachunkiem, który Chaliński zaraz zapła-cił.

nie odpowiedniej ilości paliwa pędnego. Tak więc pod każdym względem poczynio-ne zostały starania, by zbiory jesienne — w granicach możliwości ludzkich — na tej ziemi były jak najlepsze.

Skazanie oszustek za nieprawne pobieranie zasiłku.

Częstochowa, 12 lutego. Niemiecki Sąd Specjalny w Częstochowie skazał niejaką Helenę Kota na czteromiesięczną karę wię-zienia, oraz Marię Filak na trzy miesiące więzienia. Wymienione kobiety usiłowały przy pomocy sfałszowanych dokumentów korzystać z zasiłków dla bezrobotnych, co jednak w porę zostało zauważone.

Ten sam sąd skazał ponadto pobierającą zasiłek bezrobotca, Genowefę Ołaś, na je-dnomiesięczną karę więzienia i ponoszenie kosztów sądowych, za nieprawne podjęcie kwoty 180.— złotych, wypłaconej jej przez urząd pracy na podstawie fałszywych dan-nych, wpisanych w celu oszukańczego do wniosku o udzieleniu zasiłku. Oszustwo to ujawnione zostało przy pierwszej kontroli wniosków w urzędzie pracy.

Kradzież towarów wartości 50.000 złotych.

Radom, 12 lutego. W Gaworowie włama-li się onegdaj w nocy nieznanymi sprawcy do pewnego sklepu, skąd skradli większą par-tię wełny, bielizny gotowej, różnych płó-cien i inne wartościowe towary, łącznej wartości 50.000 złotych. Policja wdrożyła e-nergiczne dochodzenia celem ujęcia spra-wców śmiałego włamania.

Ujęcie niebezpiecznego bandyty.

Lublin, 12 lutego. Na strychu domu mie-szkalnego pewnego rolnika w Babiej Gó-rze, w okręgu lubelskim, policja kryminal-na ujęła onegdaj dawno poszukiwanego bandytę, Aleksandra Drozda, mającego na sumieniu szereg napadów bandyckich z bronią w ręku.

Drozd, który przybył do wsi celem od-wiedzenia mieszkającej tam swojej narze-czonej, śledzony był przez policję, która ob-stawiła dom ze wszystkich stron i nastę-pnie weszła do wnętrza.

Uprzedzony o posęgu bandyta, usiłował uniknąć aresztowania, chowając się w be-czece na strychu domu, został jednak odszu-kany i ujęty. Groźnego opryska odstawi-o pod silną eskortą do więzienia karnego w Lublinie.

Kronika żałobna.

(Jer) Kraków, 12 lutego. W ostatnich dniach zmarli w Krakowie: Wiktor Chy-żyński, kupiec, obywatel m. Stropca, lat 76; Salomea Bartman, lat 71; Anna Hutnikie-wicz, lat 73; Marja Golińska, pianistka, wdowa po starszym radcy Zarządu Mie-jskiego; Sadzianka Jadwiga; Zofja Woź-niak; Włosk Stanisław; Kaczorowski An-drzej; Wiktorja Dobrzańska, wdowa po st. ofic. sądowym, lat 86; Stefan Knapik, mistrz stolarski, lat 59; Jan Żmuda, prze-myslowiec, obywatel m. Krakowa, lat 74; z Domagałskich Agnieszka Machowska, lat 85; Ldwik Marona, mistrz krawiecki, lat 62; Emil Wandas, lat 85; z Masłowskich Euge-nja Piotrowska, wdowa po urzędniku; z Worytkiewiczów Julja Czapkowa, oby-wa-telek m. Krakowa, lat 72.

(Jo) POSTRZELONA W RĘKĘ. We wtorek w Prokocimiu na dworcu, postrze-lono w prawą rękę Zdzisławę Michalik, lat 25, w czasie, kiedy przechodziła przez tory. Zawezwany lekarz Pogotowia po założeniu jej opatrunku, skierował ją do szpitala św. Łazarza.

aby poprostu pójść do domu. Rzycki przyjął myśl o nowym lokalu z zapalem. Gdy całe towarzystwo wyszło do hallu ho-telu, zbliżył się do nich komisarz Weltz, w którego towarzystwie znajdował się już Jarkowski i rzekł do niego:

— Proszę państwa urzędowo udać się za mną i nie utrudniać mi mej funkcji.

Wszyscy zrozumieli oczywiście o co cho-dzi. Jarkowski niezwykle tą sprawą zasko-czony, rzekł tylko głośno, jakby dla zacho-wania kontenansu: „Nic zupełnie nie rozumi-em” ale nie robił żadnych trudności, obie panny zaś poddały się bez protestu rozka-zom Weltza.

Wyszli przed hotel, gdzie czekało duże auto. Wsiadli do niego i po chwili ruszono z miejsca. Wkrótce znaleźli się przed du-żym gmachem ministerstwa spraw we-wnętrznich na Krakowskim Przedmieściu. Wysiadłszy z auta, przeszli przez długi podwórzec, a następnie weszli na pierwsze piętro.

Szli długim korytarzem za komisarzem Weltzem, który zatrzymał się przed jednym z pokojów i zwracając się do swych „pu-piłów” rzekł:

— Proszę, niech państwo tu wejdą. Za małą chwilę zajmiemy się nimi każdym z osobna.

Całe towarzystwo zajęło milezaco miej-sca na fotelach i kanapie stojącej w dużym, pustym prawie pokoju o bardzo wysokim suficie. Zapanowało przykre milczenie. Nie wiedzieli, co mówić i jak tłumaczyć niemile przerwany wieczór, podczas którego tak dobrze się bawili.

Po chwili wyszedł z drzwi prowadzących do sąsiedniego pokoju wysoki oficer policji z szpiczastą bródką, o zimnych, stalowych oczach.

— Poproszę pana Chalińskiego! — Słowa padły w pełen ciszy i skupienia pokół.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Z dziejów krakowskiej wieży ratuszowej

Kraków, 11 lutego.

Historja Krakowa odbija się, o ile chodzi o czasy historyczne, w jego murach, aktach i dokumentach, trzeba jednak umieć czytać w tych wszystkich śladach. Sprawa to nie tak łatwa, dokumenty bowiem, dotyczące hipotecznych zapisów domów krakowskich, istnieją dopiero od XVI wieku. Wcześniej nie ma. Istnieją tylko różne zapiski czy rachunki, są ślady w różnych nadaniach, przywilejach i t. p., w których można znaleźć potrzebne daty i z nich dopiero odtwarzać historię danego budynku, naturalnie przy uwzględnieniu stylu architektonicznego, nie zawsze jednak widocznego na pierwszy rzut oka, jak to mamy na przykład z śladami stylu romańskiego na kościele św. Andrzeja.

Z zewnętrznego wyglądu wieży ratuszowej jednak widzimy na pierwszy rzut oka, że została ona zbudowana w stylu gotyckim.

Ratuszowa wieża krakowska jest jednym z bardzo cennych zabytków architektury gotyckiej na ziemiach polskich, jako obiekt z trzech stron ozdobiony pionowymi laskowaniami kamiennymi.

Trzeba zaznaczyć, że takie pionowe laskowania kamiennie mamy jeszcze w trzech miejscach, a mianowicie w częściach gotyckich Zamku królewskiego, na frontowych kaplicach Katedry i **kruchcie kościoła św. Katarzyny na Kazimierzu**. Wszystkie te trzy gmachy otrzymały do charakterystyczne laskowanie w jednym czasie, a mianowicie w drugiej połowie XIV wieku i skutkiem tego tworzą osobną grupę o wspólnych cechach.

Jeden z tych trzech budynków, właśnie wieża ratuszowa krakowska, jest pozostałością dawnego Krakowa, z którym przetrwała długi

szereg chwil szczęśliwych, lecz również i wiele katastrof.

Budowę jej rozpoczęto w pierwszych latach XIV wieku, a może nawet z końcem XIII wieku. Pierwsze wzmianki o wieży mamy z roku 1316 i 1383, kiedy to miasto Kraków otrzymało **prawo urzędzenia w Ratuszu kaplicy i odprawiania w niej nabożeństw**. Kaplica ta (prawdopodobnie w drugiej połowie XIV wieku) znajdowała się na I-em piętrze wieży.

Zasadnicze kontury wieży nie zostały zmienione w ciągu wieków. Trzeba przy tym wziąć pod uwagę, że na ogólnie wrażenie każdego obiektu architektonicznego wpływa silnie i jego otoczenie. Otóż wieża ratuszowa była częścią składową — narożnikiem — Ratusza krakowskiego, który sięgał daleko w głąb Rynku (patrz rysunek), w kierunku wschodnim ku t. zw. Liniom A-B i ku północnej stronie Sukiennic.

Wogóle Rynek, jako miejsce powłocznolowe, był ongiś mniejszy, gdyż znajdowały się na nim liczne obudowania Sukiennic, a obok kościoła św. Wojciecha stał t. zw. „Smatruz“ o niewiadomym dzisiaj przeznaczeniu.

Gmach Ratusza został zburzony po pożarze miasta w roku 1820.

Ze główne kontury wieży ratuszowej — prócz samego szczytu, nie uległy w ciągu wieków zmianom, stwierdzają zapiski, miedzioryty współczesne (z XIV wieku) i późniejsze np. z czasu pierwszego najazdu Szwedów na Polskę. **W tym okresie miała wieża ratuszowa zakończenie strzeliste w wieńcu małych wieżyczek** (patrz rysunek). Tak jak wenecka „Campanile“ była wzorem podobnych wież północno-włoskich, tak w Polsce był nim szczyt wieży marjańskiej wyższej, a może też dawny, znany ze sztychów, helm wieży srebrnych dzwonów na katedrze, który, jak wieść nie się miał być wzorem dla szczytu wieży marjańskiej.

Ratusz krakowski według ryciny z XVII w.

Pod hełmem na ówczesnej wieży ratuszowej znajdował się kryty ganek, z którego „surmacze“ czyli trebacze, wygrywali pobudki i hejnały. Wiadomość o tem czerpiemy z zapisku w aktach miejskich: „**surmaczowi wieży ratuszowej na kożuch, wedle dawnego zwyczaju grzywien 24**“.

Pożary niszczyły Kraków często, a razem z nim cierpiała i wieża ratuszowa.

I znów z zapisków dowiadujemy się, że **szczyt wieży spłonął doszczętnie w roku 1680**. Ogień był bardzo niebezpieczny z powodu, — jak pisze kronikarz — silnej wichury, tak, że **zachodziła obawa o przeniesienie pożaru nawet na Sukiennice**. „Opatrność — pisze kronikarz — Boska przez spuszczenie rześkiego dżdżu i uspokojenie wiatru“ zapobiegła dalszej klęsce, która była już i tak bardzo wielka, gdyż miasto Kraków było wówczas, po napadzie szwed-

kim, gruntownie wyrabowane i bardzo zbieżniałe.

Trzeba dodać, że gruntowna naprawa wieży ratuszowej przekraczała ówczesne siły finansowe gminy miasta i, że Rada miejska, w trudnym będąc położeniu zwróciła się o pomoc do króla Jana III Sobieskiego, do kanclerza wielkiego koronnego Jana Wielopolskiego i do kasztelana krakowskiego Firleja.

Jakieś subwencje widocznie miasto musiało otrzymać,

gdyż z zapisków widać (1681 rok), że gmina zawarła umowę z **Piotrem Beberem**, majstrem ciesielskim, o odbudowę spalonego szczytu. Umowę z przedsiębiorcą podpisał imieniem miasta Jan Gaudenty Zachorci, a to na sumę 2500 Zł. p.

Nie musiały jednak być, subwencje z zewnątrz, jak już wspomnieliśmy, dość wielkie, skoro już w następnym (1682) roku zwraca się gmina miasta Krakowa znów do króla Jana III o pozwolenie na **wydanie z Puszczy Niepołomickiej potrzebnego drzewa**, za co w następstwie uchwalają rajcy miejscy złożyć królowi (ciekawe były wówczas obyczaje) — jako dar 100 czerwonych złotych.

Dzięki pomocy z zewnątrz otrzymała wówczas wieża ratuszowa

nowy szczyt, tym razem w stylu barokowym,

odpowiadającym epoce. Jak zobaczymy w dalszym ciągu, nie była to jeszcze ostateczna forma helmu.

Wspomniana pomoc zewnętrzna widocznie była niewystarczająca, lub może i materiał użyty do naprawy kiepski, albo robota licha, gdyż już w roku 1702 przeprowadza miasto wizję lokalną wieży i stwierdza komisjonalnie, że wieża wymaga naprawy. Wiadomość o tem mamy z pisma Magistratu do Rady Miejskiej w roku 1704, w którym czytamy, że: **„wieża ratuszowa podczas przeszłej zimy wiatrem gwałtownym naruszona znacznie nachylona została“**.

W roku 1718 wysłał tedy Zarząd miasta nowy memoriał do Rady Miasta, w którym pisze: **„wieża ratuszowa grozi ruiną, przeto Waszmościowie, ażebyście temu zapobiegli, gdyż do Izby Pańskiej, Wójtowski, jako i na spichlerze woda się leje...“**

Znów tedy zwróciła się Rada miasta o pomoc do czynników zewnętrznych

Poszły tedy delegacje do króla Augusta II i do **Jana Szembeka** kanclerza wielkiego koronnego, jednakowoż pomoc ta widocznie się nie zjawiała, lub może była zbyt szczupła, gdyż jakoś nie o rzetelnej naprawie wieży nie słyhać, natomiast z zapisków się dowiadujemy, że z konieczności, tylko latano, przybijano potem na starełaty nowe, i tak dalej bez końca.

Dopiero pod koniec XVIII wieku doczekała się wieża gruntownego remontu

dzięki szczerdej ręce biskupa krakowskiego ks. Kajetana Sołtyka, którego później uczciła Rada miasta Krakowa nazwaniem

ulicy (boczna Blichu) jego nazwiskiem. On to własnym sumptem odnowił całą wieżę i ocalił ją od kompletnej ruiny i tylko dzięki niemu nie podzieliła wieża losu Ratusza, który, po pożarze miasta zburzono w roku 1820.

Wkońcu, by historia wieży była kompletna, należy przypomnieć, że obecny, barokowy helm wieży pochodzi z czasu ks. Biskupa Sołtyka i **jest inny kształtem od poprzedniego również barokowego**.

Obecnie znów do nabycia!
SZAMPON
„CZARNA GŁÓWKA“
utrzymuje włosy w zdrowiu i piękności.

(Jo) **ADRESY APTEK** dyżurujących dzisiejszej nocy w Krakowie: Krowoderska 74, tel. 149-56, Adolf Hitler Platz 22, tel. 137-04, św. Gertrudy 1, tel. 136-90, Długa 4, tel. 102-94, Krakowska 9, tel. 102-51, Kazimierza W. 78, tel. 154-55, Szczepańska 1, tel. 104-02, Senatorska 5, tel. 135-78, Mogilska 16, tel. 175-90, Brodzińskiego 1, tel. 221-80.

SPROSTOWANIE. Do naszego sprawozdania z 6 lutego p. t.: „Epilog afery korupcyjnej w związku z wysiedlaniem Żydów z Krakowa“ wkraśli się błąd. Mianowicie jako partnera Reicherta do transakcji z krynickimi wodami mineralnymi wymienił Żyda Leinkrama, podczas gdy wspólnikiem była inna osoba, z którą Reichert już uprzednio utrzymywał stosunki handlowe.

(Jo) **PRZEJECHANI PRZEZ SAMOCHÓD.** Z wtorku na środe w nocy został przejechany przez samochód Grucza Stanisław, rolnik, lat 42, z Przegini Duchownej, doznając obrażeń kręgosłupa oraz ogólnych kontuzji. O tej samej porze przejechał samochód rolnika z tej samej miejscowości Stanisława Steczko, który doznał ran dartych głowy. W obydwu wypadkach lekarz Pogotowia udzielił swojej pomocy, poczem przewieziono ofiary wypadków do szpitala św. Łazarza.

(Jo) **POŻAR W MIESZKANIU.** We środe wyjechała Straż Pożarna o godz. 5.58 na ul. Dietla 59, gdzie w rzeczywistości Esterowicza Szymona, będącej pod zarządem komisarycznym, zapaliła się w mieszkaniu na I p. w oficynie belka stropowa oraz podłoga. Pożar powstał z powodu lekkomyślnego ogrzewania rur wodociagowych w celu odciążania. Straż po wyrabaniu 1 m. kw. podłogi pożar ugasiła.

Co grają w kinach?

Apollo: Przez łyż do szczęścia.
Atlantyc: Sanatorium małżeńskie.
Stella: Strzał na scenie.
Sztuka: Ostatni akord.
Ulecha: Mamba.
Wanda: Szukamy Korffa

Reklama dźwignią handlu!

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Obwieszczenie o drugiej licytacji nieruchomości. Podaje do publicznej wiadomości, że dnia 19 marca 1941 r. o godzinie 10 w Sądzie Grodzkim w Krakowie, Starowiślna 13, sala nr. 38 odbędzie się licytacja realności Lw. 286 Ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XXII Podgórze, obejmującej parcelę budowlaną I. kat. 243 obszaru 790 m², położonej przy ul. Limanowskiego 25, oraz Józefińskiej 34 (narożnik), na której znajduje się jednopiętrowy dom murywany mieszkalny oraz zabudowania i parterowe sklepowe. Realność oszacowana na Zł. 73.000.—, zaś cena wywołania wynosi Zł. 48.666 gr. 66. Przystępujący do przetargu winien złożyć rekolejnie w wysokości Zł. 7.300.—, oraz zezwolenie właściwej władzy na kupno tejże realności. Komornik Sądu Grodzkiego Rew. IV. Kraków, Zielona 28. Nr. akt IV. Km. 679/38. 820k

Co grają w kinach?

Kino WANDA Św. Gertrudy 5
 wyświetla do czwartku, 13 lutego b. r.
 film p. t.:
Szukamy Korffa!
 W rolach głównych:
Heinz RUHMANN — Victor JANSON
Senta FOLTIN

Inżynier górniczy
 długoletni kierownik robót — **poszukuje pracy.**
 Budowa nad i podziemna. Dobry mechanik. Motory spaliny. Praca biurowa. Oferty: **Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 4562“.** 4562

LENIWCE, DYWANY
 roboty ręczne, perskie fabryczne, kilimy sprzedaje, kupuje **Dem Meblowy M. Pleszowski**
 Kraków, Mały Rynek 2. 4518

Różne

UNIEWAŻNIAM
 skradzioną mi legitymację wystawioną przez Urząd Pracy w Krakowie na nazwisko Stanisław Kozior, Rzeszotary. 5447

LAMPY KARBIDOWE, PALNIKI,
 Karbid. Hurt — Detal. Skład Fabryczny „Sigro“ Kraków, Grodzka 55. 815k

UNIEWAŻNIAM
 zgubione prawo pobytu Nr. 11077 na nazwisko Holzman Szyja Brzozowa 9, książeczke Kaay Chorych, legitymację żony Holzman Ryfka, syna Holzman Menachem. 5335

FOTOGRAF
 Michnowski, Długa 17. 5353

UNIEWAŻNIAM
 zgubioną legitymację osobistą na nazwisko Porębska Kazimiera, Skalbierz, pow. Miechów. 5120

KAPELUSZE
 damskie, męskie przerabiamy według najnowszych fasonów: **Kraków, Stradom 17.** 5398

MARTA FILIPCZAK
 chiromantka przyjmuje odczytanie: **Kraków, Pawia 18, m. 9.** 5161

UNIEWAŻNIAM
 zgubiony dowód osobisty, wydany przez Starostwo w Toruniu na nazwisko Rajewska Janina. 5358

Zgłoszenia udziałów

rentownego przedsięb. przemysłowego
Spółki akcyjnej
 przyjmuje 5477
„INICJATYWA“
 Kraków, Krowoderska 4. Telefon 183-30.

Używane

wały transmisyjne i koła napędowe
 różnych grubości i długości ma do zbycia Powiatowa Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa „Jedność“, Kraków, Reformacka 3. 821k

UNIEWAŻNIAM
 zagubiony dowód osobisty wydany przez gminę zborową Jodłownik Stanisław Opach. 5336

SPECJALISTA
 chorób kobiecych **Dr. JAN ZIGMUND** przeprowadził się: **Zwierzyńska 7, go dziny ordynac 3-4 popoł. 2428**

PODATKOWE
 sprawy podania próby, interwencje, załatwia: **Terlecka, Terlecki Kraków, Florjańska 55, tel 180-25.** 786k

FILATELIŚCI!
 Wszelkie znaczki, bloki kupuje stale: **Kraków, Florjańska 81 (Księgarnia Powszechna).** 5219

Sprzedam

KORKI
 Monopolówki 1 l. 1/2 l. **Goniec Krakowski Kraków „Nr. 4381“.** 4381

Poszukiwane

natychmiast ekspedientki
 dla branży tekstylno-włókienniczej, władające językiem polskim i niemieckim.
 Oferty kierować:
WARSZAWA
skrz. poczt. 633

Poszukujemy

jak najprędzej 4-5 pokoi na biuro
 Zgłoszenia: **Kraków, Goniec Krakowski, Kraków, „Nr. 825k“.** 825k

Dla naszego Biura Budowli Naziemnych poszukuje się **doświadczonych i uzdolnionych techników budowlanych (architektów)** ze znajomością języka niemieckiego

Zgłoszenia z podaniem przebiegu studiów, odpisami świadectw, własnymi projektami lub fotografiami należy kierować do 824k

Biura Personalnego Generalnej Dyrekcji Kolei Wschodniej w Krakowie, plac Matejki 12

WARZĄD
 kamienicy, Kraków, powierze energicznemu człowiekowi Referencje. Zgłoszenia: **Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 798k“.** 798k

MASZYNIKI
 do mierni napraw w gwarantowaniu: **Szklifierska, Myszowski. — DIETLA 46.** — Używana dobre sprzedaje. 5104

WAŻNE DLA PP. WÓJTÓW I SEKRETARZY GMIN
 ukazały się w opracowaniu Cz. Piotrkowicza **TABELE POTRĄCEN**
 (gotowe listy plac) od pracownika i pracodawcy, na ubezpieczenia społeczne i podatek dochodowy. Cena zł. 7.— **Sprzedaj: Warszawa, Marszałkowska 49 m. 23. — telefon 888-66** oraz we wszystkich księgarniach. 809k

